

Hồi 24

Kiếm Gậy Dao Rơi

K

hi Tuấn Luận bước vào công đường thì hai hàng nha sai đồng loạt nện gậy xuống sàn gạch rồi xướng lên:

- Vu vu...

Tuấn Luận nheo mày khi nghe tiếng xướng âm của bọn nha sai trong công đường. Chàng có cảm tưởng mình đang là tội phạm của vị đại nhân họ Mạc này.

Tuấn Luận vẫn ung dung chấp tay sau lưng không một chút e dè gì trước sự uy nghiêm của chốn công đường. Gã giáo đầu đứng bên nhìn chàng.

Tuần phủ Mạc Dương Can trong bộ quan phục bước ra án thư. Lão đĩnh đạc ngồi xuống, hướng mắt nhìn Tuấn Luận. Hai người đối mặt nhìn nhau.

Bất thành linh, Tuần phủ Mạc Dương Can vỗ mạnh khối sắt thị oai.

Rầm...

Thao tác của Tuần phủ Mạc Dương Can thuần thực đến độ tưởng như lão đã từng vỗ bàn thị oai nên biến thành thói quen. Vỗ bàn xong, lão gằn giọng nói:

- Đã đến công đường sao không quỳ xuống?

Ngay lập tức bọn nha sai đồng loạt xướng lên:

- Uy vũ...

Phàm những ai bước lên công đường chứng kiến sự uy nghi đã sồn lòng hãi hùng chứ đừng nói giữ được tịnh tâm, nhưng Tuấn Luận thì không. Chàng vẫn điềm nhiên đứng nhìn Mạc Dương Can.

Thấy chàng vẫn đứng dung, Mạc Dương Can cau gắt quát:

- Người đứng dưới công đường sao lại không quỳ xuống trước mặt bổn phủ?

Tuấn Luận điềm nhiên đáp lời Mạc tuần phủ:

- Nếu tại hạ là tội nhân sẽ quỳ xuống trước công đường để đại nhân phán xử. Nhưng rất tiếc tại hạ chẳng thấy mình có tội gì cả. Mà tại hạ chỉ đến công đường theo lời thỉnh mời của đại nhân. Tại sao lại bắt tại hạ quỳ được?

Tuấn Luận chau mày nhìn Mạc Tuần phủ nói:

- Nếu đại nhân không cho người đem ghế cho tại hạ ngồi thì tại hạ cáo từ đây.

Mạc Tuấn phủ trừng mắt nhìn Tuấn Luận:

- Hỗn láo hồ đồ. Bất cứ ai lên công đường cũng phải quì cả.

Chàng lắc đầu nói:

- Riêng tại hạ thì không.

- Người khác người à?

- Đúng. Khi nào tại hạ tự thấy mình có tội thì tất sẽ quì án không cần tuân phủ đại nhân phải thị uy.

Tuấn Luận khoanh tay trước ngực, nghiêm giọng nói tiếp:

- Tại hạ xin nói điều này cho Tuấn phủ đại nhân biết.

Mạc Tuấn phủ rít giọng nói như thét:

- Người muốn nói gì?

Nhìn thẳng vào mắt Tuấn phủ đại nhân, Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Thượng bất chính, hạ tất loạn đấy.

Thở hắt ra một tiếng:

- Tại hạ nói như thế đại nhân là người của quan trường hẳn hiểu thâm ý của tại hạ.

Mạc Tuấn phủ trừng mắt rít giọng nói:

- Hồ đồ. Chỉ là một thứ dân chẳng khác gì cỏ rác mà vọng ngôn răn đe bốn phủ.

Rầm...

Lời vừa dứt thì Tuấn phủ đại nhân Mạc Dương Can lại đập trát xuống bàn.

Lão đập trát thị uy xong, rít giọng nói:

- Người đâu, bắt gã kia quỳ xuống cho bốn phủ.

Bốn gã nha sai nghe lệnh Mạc Dương Can nhưng lại cứ đứng đực ra chẳng một ai nhích động. Họ đã biết bản lĩnh võ công của Tuấn Luận như thế nào rồi.

Tuấn Luận danh mặt nhìn Dương Can nói:

- Đại nhân đừng ép thảo dân, nếu không muốn công đường đại loạn.

- Người nói thế là xem thường bốn phủ rồi. Không cho người thấy uy vũ của bốn phủ thì người chẳng còn coi công đường ra gì cả.

Tuần phủ đại nhân nhìn lại gã giáo đầu:

- Tổng giáo đầu... Bắt gã quỳ xuống cho ta.

Lần này thì gã tổng giáo đầu không thể kháng lệnh được nữa, bởi Mạc tuần phủ đã gọi ngay đúng chức phận của y. Gã buộc phải rút đại đao mà chẳng muốn chút nào.

Gã giáo đầu thét lên:

- Hạ Tuấn Luận mau quỳ xuống.

Miệng thì thét nhưng y lại cứ cầm đốc đao khư khư mà chẳng dám xông đến.

Tuấn Luận cười khẩy rồi nói:

- Đại nhân đã buộc tại hạ phải mở mắt cho đại nhân rồi.

Chỉ một cái lắc vai nhẹ nhàng, Tuấn Luận đã thi triển tuyệt pháp “Mê Tông bộ” chớp động đã lướt qua bàn án thư, trảo công của chàng đặt ngay vào yết hầu Tuần phủ Mạc Dương Can mà lão Tuần phủ không thể nào có phản ứng gì kịp.

Lão tròn mắt nhìn Tuấn Luận:

- Tuấn Luân người... Người dám hỗn láo xem thường quan nhân của triều đình ư?

- Tại hạ đã nói rồi... Thượng bất chính hạ tất loạn. Đại nhân đã xem thường vương pháp thì sao dùng vương pháp để phán xử thảo dân?

Chàng vừa nói vừa bóp chặt trảo công mình lại. Năm ngón chỉ cứng như sắp thép của Hạ Tuấn Luận bóp chặt lại. Mạc Tuần phủ cảm nhận ngay cái chết chập chờn đến với mình mà sắc diện biến qua màu tái nhợt tái nhợt:

- Người...

Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Tại hạ có thể lấy mạng Tuần phủ đại nhân mà tuyệt nhiên chẳng có chút ân hận nào đó.

- Tại sao người muốn lấy mạng ta. Người xem thường triều đình ư?

- Không phải xem thường triều đình mà xem thường những quan nhân như đại nhân thôi. Một Tuần phủ cai quản trăm họ của đất Dương Châu lại xem

thường quốc pháp thì đại nhân sẽ còn tạo ra bao nhiêu oan nghiệt nữa chứ. Đại nhân nên chết là được rồi.

Mồ hôi tuôn dài ra trán Tuần phủ Dương Châu Mạc Dương Can. Lão gương nói:

- Người không được giết ta.

- Được! Tại hạ nhất thời để lại cái mạng cho đại nhân, nhưng ngược lại đại nhân đối xử với tại hạ như thế nào khi cho tỉnh tại hạ lên công đường.

Mạc Dương Can gật đầu, nói:

- Được rồi! Bồn phủ sẽ xem người như thượng khách.

- Nếu Tuần phủ sai lời thì sao?

- Bồn phủ sẽ rũ bỏ áo quan bào trở về làm thảo dân giống như người.

- Được lắm. Tại hạ chỉ sợ đại nhân xảo ngôn thì sẽ mất thủ cấp chẳng còn chỗ nào để đội chiếc mũ quan nữa đây.

Tuấn Luận thu hồi trảo công, thản nhiên bước xuống công đường. Trong khi đó Mạc tuần phủ vẫn còn cảm nhận cổ họng mình nghẹt cứng phải dùng tay xoa nắn. Lão xoa nắn một lúc mới quay lại sửa thế ngồi nhìn Tuấn Luận. Mặt lão giờ không còn vẻ uy nghi nữa. Lão từ tốn nói:

- Tổng giáo đầu đem ghế mời Hạ công tử.

Lần này thì gã giáo đầu sẵn sái bưng ghế ra mời Hạ Tuấn Luận. Chàng nhún nhường ôm quyền xá:

- Đa tạ đại nhân.

Sau khi yên vị Tuấn Luận mới từ tốn hỏi Mạc Dương Can:

- Đại nhân cho mời thảo dân đến công đường có điều chi chỉ huấn?

Mạc Dương Can không còn đập trát thị uy mà từ tốn hơn với Tuấn Luận:

- Tuấn Luận! Bồn phủ muốn hỏi người.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Tại hạ đang nghe đại nhân nói.

Tuần phủ Mạc Dương Can tăng hăng rồi nói;

- Người đã đoạt báu vật Thiên Ma Cổ Bảo của người khác có đúng vậy không?

Tuấn Luận đứng lên:

- Bây giờ thì tại hạ đã hiểu vì sao Tuấn phủ đại nhân cho mời tại hạ lên công đường.

Mạc Dương Can gằn giọng nói:

- Bồn phủ hỏi sao người không trả lời?

- Tại hạ không có gì để trả lời với đại nhân cả. Nếu có trả lời thì câu trả lời của tại hạ là như thế này.

- Bồn phủ muốn nghe câu trả lời của người.

Nhìn thẳng vào mắt Tuấn phủ Mạc Dương Can, Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Những chuyện của võ lâm đại nhân không hề biết. Nếu có biết mà muốn xen vào thì phải giữ sự công bằng liêm minh. Nếu như đại nhân chen vào theo ý của đệ tam nhân thì đại nhân sớm mang họa vào thân thôi.

Chàng ôm quyền nói tiếp:

- Mấy lời tại hạ nói, mong đại nhân suy xét kéo quá trễ thì khó chuộc lại sai lầm của mình được. Cáo từ.

Tuấn Luận quay bước tiến thẳng ra cửa công đường. Mạc Dương Can tức giận chửi tay đứng lên quát:

- Tuấn Luận đứng lại. Bồn phủ chưa hỏi hết người mà.

Tuấn Luận khoát tay:

- Đại nhân không hỏi, Tuấn Luận cũng biết, chẳng cần gì để tại hạ lưu lại công đường cả.

- Người...

Mặc dù tức giận nhưng Mạc Dương Can cũng chỉ thốt được một câu cụt lủn như thế mà thôi. Lão đã chứng nghiệm Tuấn Luận là một cao thủ như thế nào rồi. Lão rất muốn phán lệnh cho bọn nha sai cản bước chàng nhưng lại ngại tai họa sẽ lại ập đến mình như vừa rồi. Nhưng chẳng lẽ lại cứ im như thóc khi thấy Tuấn Luận rời công đường. Càng nghĩ Mạc tuấn phủ càng lúng túng không biết phải làm gì.

Chợt Tuấn Luận dừng bước ngay ngưỡng cửa công đường vì chạm mặt với Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

Hai người đó như thể đã chờ sẵn Tuấn Luận ngay ngoài cửa công đường.

Tuấn Luận nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng.

- Nhi vị huynh đài thừa lệnh Cung chủ Mộng Diệp Tình đến công đường thỉnh mời tại hạ.

Dương Tùng lắc đầu.

Nghị Bất Vọng nói:

- Cung chủ không có nhã ý mời các hạ mà có ý khác.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Cung chủ có ý gì tại hạ xin được nhị vị tôn giá chỉ giáo.

Nghị Bất Vọng nói:

- Hạ túc hạ sẽ được rời khỏi công đường và Dương Châu trấn một khi trao lại vật đã lấy của Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng Ngọa Thiên tại Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Rất tiếc tại hạ không thể trao vật đó cho Cung chủ Hương cung.

Tuấn Luận chấp tay sau lưng nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng. Chàng từ tốn nói:

- Nhị vị tôn giá hẳn phải nhận biết đây là chốn công đường của Tuần phủ đại nhân, cố sao lại chặn tại hạ giữa ban ngày ban mặt mà đòi báu vật. Nhị vị tôn giá hẳn không sợ oai của Tuần phủ đại nhân ư?

Dương Tùng sáng giọng đáp lời Tuấn Luận:

- Trên thế gian này chẳng có gì khiến cho Độc Cô Nhân Dương Tùng sợ hãi cả.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Tôn giá đã là Độc Cô Nhân rồi thì đâu còn gì khiến cho tôn giá sợ nữa. Nhưng một khi tôn giá biến thành si tình nhân hẳn phải khác Độc Cô Nhân đó.

- Dương mỗ là Độc Cô Nhân thì phải là Độc Cô Nhân chứ sao lại là Si Tình Nhân?

- Hầy... Lúc sống tôn giá sẽ là Độc Cô Nhân, nhưng biết đâu chừng khi chết, biến thành oan hồn vất vưởng sẽ trở thành Si Tình Nhân.

- Người nói vậy có ý gì?

- Tôn giá sẽ chết khi rút đao ra để lấy mạng tại hạ. Khi Dương huynh đã chết rồi thì tất nhiên kẻ sống sẽ được lợi. Kẻ sống đó chính là Nghị huynh đây.

Chàng nhìn qua Nghị Bất Vọng:

- Dương huynh chết hẳn Nghị huynh rất vin vẻ chứ. Từ nay chẳng còn ai quấy rầy Nghị huynh nữa phải không?

Nghị Bất Vọng sa sầm mặt:

- Nghị mỗ đâu muốn mất Dương Tùng. Mặc dù ta và y cùng yêu chung một người.

Tuấn Luận gật đầu.

Chàng ôm quyền xá Nghị Bất Vọng:

- Khâm phục! Tại hạ khâm phục Dương huynh và Nghị huynh. Mặc dù hai người cùng yêu chung một người là Mộng Diệp Tình Cung chủ, phạm những kẻ yêu chung một người thì hay cấu xé lẫn nhau nhưng nhị vị thì lại lạ thường hơn. Tại hạ khâm phục tình bằng hữu của Dương huynh và Nghị huynh...

Dương Tùng khoát tay:

- Không cần người khen. Hay nhất là người hãy trao vật đã lấy từ tay Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng Ngọa Thiên cho Dương mỗ.

Tuấn Luận nhướng mày:

- Bất công.

Dương Tùng buột miệng hỏi Tuấn Luận:

- Bất công thế nào chứ?

- Sao không bất công được. Vậy tại hạ lấy từ tay Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng đại thúc chỉ có một mà ở đây những tới hai người. Nếu Tuấn Luận trao vật đó cho Dương huynh thì đã hại Nghị huynh. Bởi vì khi Dương huynh đem báu vật của tại hạ trao dâng tặng cho Mộng cung chủ thì chẳng khác nào đã hại Nghị huynh, biến huynh ấy thành kẻ thất tình và ngược lại.

Nghị Bất Vọng nói:

- Nhưng người cũng phải quyết định trao cho một trong hai chúng ta.

- Chẳng lẽ Tuấn Luận phải bỏ vật đó ra làm hai để trao cho hai người sao. Rất tiếc vật đó không bẻ được.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Đây không phải là lúc nhị vị tranh đoạt báu vật lập công với Mộng cung chủ để được đáp tình. Đó mà một lời khuyên thành thật của Hạ Tuấn Luận.

Dương Tùng sẵn giọng nói:

- Không được, Dương mỗ đã chờ đợi lâu quá rồi.

Nghị Bất Vọng nói tiếp ngay khi Dương Tùng vừa thốt dứt câu:

- Đúng như vậy. Không thể nào đợi lâu thêm được nữa.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Đây không phải là lúc nhị vị chọn thời cơ đâu.

Dương Tùng gằn giọng nói:

- Người phải trao vật đó cho Dương mỗ rồi tự Dương mỗ vả Nghị Bất Vọng sẽ phần xử với nhau.

Dương Tùng vừa nói vừa đặt tay vào đốc đao.

Nhìn Dương Tùng, Tuấn Luận nghiêm giọng cảnh báo:

- Nếu như Dương huynh động thủ đao pháp thì huynh sẽ chết.

- Hạ Tuấn Luận! Các hạ hù dọa ta đó à?

Lời còn đọng trên môi Dương Tùng thì giọng nói the thé cất lên ngay sau lưng gã:

- Hạ Tuấn Luận nói chẳng bao giờ sai đâu.

Nghe giọng nói the thé đó Dương Tùng phải quay lại. Đập ngay vào mắt gã là bộ mặt khó coi bởi chiếc mũi quặp như mỏ quạ của Kinh Vô Thường.

Dương Tùng nheo mày:

- Kinh Vô Thường.

- Dương Tùng! Người hẳn phải nhận biết những lời nói của Hạ Tuấn Luận chứ.

- Hẳn nói mặc hẳn. Ta muốn là ý của ta. Hay Kinh Vô Thường người muốn cản trở Dương mỗ.

Nghe Độc Cô Nhân thốt ra câu này, Tuấn Luận chỉ còn biết lắc đầu. Chàng nghĩ thầm:

- “Nếu như Dương các hạ có bản lĩnh hơn Kinh Vô Thường về đao pháp thì trong binh khí phổ của Vạn Sự Thông đã có tên các hạ rồi. Dương các hạ sẽ chết. Mình không tin Vạn Sự Thông xếp hạng sai những nhân vật trên võ lâm.?”

Trong khi Tuấn Luận nghĩ thầm như vậy thì Dương Tùng đã lên tiếng nói với Kinh Vô Thường:

- Người có dám cười bộ mặt quái gở của ta không?

Kinh Vô Thường lắc đầu:

- Bộ mặt quái dị của người không đáng cho Kinh mỗ cười.

Dương Tùng sa sầm mặt, bịt mũi tạo nét điệu cợt buộc Kinh Vô Thường phải cười. Nhưng Kinh Vô Thường vẫn cứ trơ trơ nhìn Dương Tùng.

Dương Tùng cau gắt nói:

- Người không dám cười ư? Hãy cười cho ta thấy nào.

Vô Thường đành mắt nhìn Dương Tùng. Đôi thần nhãn của gã sát ra luồng uy quang rùng rợn. Gã từ tốn nói:

- Mặt người không đáng cười mà lại đáng giết.

- Ta đáng giết ư...

Kinh Vô Thường thản nhiên gật đầu.

- Kinh mỗ chưa bao giờ nói sai cả. Mặt của người chỉ đáng giết nhưng chẳng đáng cười chút nào. Nhưng người vốn là một đao thủ nổi tiếng trong võ lâm Trung Nguyên, ta cho người một cơ hội được sống.

Dương Tùng gằn giọng nói:

- Dương mỗ chẳng cần cơ hội của người đâu. Mà chính Dương mỗ sẽ tặng lại cho người cơ hội đó.

Vô Thường lắc đầu:

- Dương Tùng! Kinh mỗ cho người xuất đao trước. Đó chính là cơ hội ta ban tặng cho người đó. Nếu như ta chết người sẽ được xếp vào hàng thứ tư trong “Bách điển tàn thư”.

Nghe hai người đối đáp, Tuấn Luận biết chắc sẽ có một cuộc giảo đao mà chắc chắn kẻ phải chết chính là Dương Tùng.

Dương Tùng nói:

- Ta không cần người cho ta xuất thủ đao pháp trước mà chỉ muốn người cười khuôn mặt của ta mà thôi.

Kinh Vô Thường nói xong ngửa mặt cười sằng sặc:

- Ha... Ha... Ha... Ha... Ha...

Tiếng cười của gã nghe thật kiêu hùng, ngay lập tức ảnh đao của Dương Tùng phát ra nhanh không thể tưởng, cắt một đường vòng cung. Nhưng vòng cung ảnh đao của Dương Tùng chưa đến được cổ của Kinh Vô Thường thì vụt tắt mà tiếng cười kiêu ngạo của họ Kinh vẫn không ngừng phát ra.

Tiếng cười của Kinh Vô Thường như tiếng cười của những kẻ cuồng tâm loạn trí. Tất cả cục trường nghệt thở bởi tiếng cười của Kinh Vô Thường, trong khi tay đao của Dương Tùng đã lìa ra khỏi bờ vai hắn.

Mặt Dương Tùng đã dị dạng trông thật nực cười giờ nhăn nhó càng nực cười hơn. Chính bộ mặt của họ Dương khiến cho bọn nha sai không thể nín được cười mà đồng loạt cất tiếng cười khản khặc. Đến ngay cả Nghị Bất Vọng, bằng hữu tri kỷ của gã cũng phì cười bởi nét nhăn nhó đau đớn của Dương Tùng.

Máu tiếp tục trào ra từ bờ vai phải, nhưng Dương Tùng vẫn đứng bất động. Y có cảm giác như đang phải hứng chịu muôn vàn mũi kiếm, mũi đao vô tình chém xả vào tim gã. Những mũi kiếm mũi đao vô tình đó chính là những tràng cười ồn ào của bọn nha sai.

Dương Tùng lắc đầu thều thào nói:

- Ta không chết vì đao của Kinh Vô Thường mà chết vì sự nhẫn tâm của các người.

Dương Tùng nói dứt câu hộc máu đổ sập tới trước. Máu tiếp tục trào ra từ vết thương bên bờ vai phải của gã nhưng tim thì đã vỡ nát rồi.

Khi Dương Tùng chết bọn nha sai mới không cười được nữa. Sự im lặng nhanh chóng bao trùm lên không khí quanh toà công đường. Sự im lặng nặng nề đó buộc mọi người phải chú nhãn đến Kinh Vô Thường. Khi chú nhãn đến họ Kinh bọn nha sai Tuần phủ mới giật mình vì đập vào mắt họ là hai luồng hung quang rùng rục với sắc mặt thần chết.

Chẳng người nào bảo người nào, tất cả tự tháo lui vào trong công đường để tránh ngọn đao của thần chết.

Nghị Bất Vọng nhìn Kinh Vô Thường:

- Người đã giết Dương Tùng.
- Kinh mỗ chỉ chặt tay đao của hắn... Người đã nghe hắn nói rồi chứ.
- Nghị mỗ đã mất đi một đối thủ tranh tình. Người sẽ thế vào chỗ của hắn chứ?

Kinh Vô Thường lắc đầu:

- Chỗ của họ Dương không đáng để cho ta thế vào.
- Vậy sao này Nghị mỗ sẽ tranh tình với ai?
- Người chẳng có gì để tranh cả.

Nghị Bất Vọng mím môi:

- Ta chẳng còn gì để tranh ư?

Kinh Vô Thường gật đầu:

- Đúng...
- Ta không tranh tình với Dương Tình thì chẳng còn thiết gì với thế gian này.

Nghị Bất Vọng chỉ Kinh Vô Thường:

- Người phải thế vào chỗ của Dương Tùng để tranh với ta. Đao Dương Tùng mất thì đao của người phải thế vào chỗ của gã thôi.

Kinh Vô Thường cau mày gằn giọng nói:

- Đao của Kinh mỗ không phải để tranh tình như đao của họ Dương.

Bất Vọng ngơ ngẩn hỏi Vô Thường:

- Thế đao của người để làm gì?
- Đao của ta để xếp hạng trong tàn thư Bách điển của Hạ Tuần Luận.
- Nếu vậy thì người phải bỏ kiếm của Nghị Bất Vọng.
- Kiếm phải đi cùng với đao. Đao và kiếm tranh tình với nhau, đao đã không còn kiếm thật là vô dụng. Kinh mỗ sẽ tiến kiếm của người theo với đao xuất thủ đi.
- Nghị mỗ không khách sáo.

Tử kiếm Nghị Bất Vọng liền phóng chiêu đâm thẳng đến vùng chấn tâm của Kinh Vô Thường.

Vốn là một đao thủ được Vạn Sự Thông xếp vào Binh khí phổ của mình thì Kinh Vô Thường đâu cần phải tránh né chiêu kiếm của họ Nghị. Y chờ cho kiếm

đến mới xuất đao. Ngọn khoai đao của Kinh Vô Thường tợ một lưỡi tầm sét khủng bố nện thẳng vào sáng kiếm của Nghị Bất Vọng.

Choang...

Trường kiếm của Nghị Bất Vọng gãy đôi, đốc kiếm tuột luôn khỏi tay gã nhưng lưỡi đao của Kinh Vô Thường vẫn không dừng lại. Nó cắt tiếp một đường dài chẻ dọc thể pháp của Nghị Bất Vọng làm hai mảnh.

Cái chết khủng bố của Tử kiếm Nghị Bất Vọng khiến cho bọn nha sai như bầy ong vỡ tổ túa chạy vào trong cổng nha môn đóng sập lại. Cục trường ồn ào giờ chỉ còn có hai người. Hai người đó chính là Hạ Tuấn Luận và Kinh Vô Thường.

Vô Thường bước đến Hạ Tuấn Luận:

- Đao chết, kiếm phải theo để cùng nhau tranh tình dưới âm phủ. Kinh mỗ xử như vậy được chứ?

- Tại hạ cũng không biết tôn giá xử như vậy có đúng không. Nhưng họ là bóng với hình. Có như vậy họ sẽ an ủi hơn vì không phải lo sợ mình sẽ là bóng ma thất tình vô vọng.

Vô Thường nói:

- Thế các hạ có biết vì sao Kinh mỗ giết họ không?

Nhìn thẳng vào mắt Kinh Vô Thường, Tuấn Luận ôn nhu nói:

- Vì sự xếp hạng trong Bách điển tân thư.

Kinh Vô Thường gật đầu:

- Đúng! Sau khi đao của Kinh mỗ cảm thấy có thể vượt qua vô ảnh thủ của túc hạ sẽ tái đầu để lập lại thứ tự trong Bách điển tàn thư.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài. Chàng nghĩ thầm:

- “Tôn giá được gì với sự xếp hạng đó”.

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Tuấn Luận thì Kinh Vô Thường nói:

- Ta biết túc hạ đang nghĩ gì.

Y quay bước vừa đi vừa nói:

- Kinh mỗ chẳng có lợi gì trong sự xếp hạng đó cả, nhưng Kinh mỗ muốn đao của mình đứng trên tất cả. Cũng như túc hạ đã cải biên binh khí phổ của Vạn Sự Thông. Từ đây đến lúc đó Kinh mỗ sẽ là cái bóng của Hạ Tuấn Luận.

Gã nói dứt câu thì đã đi xa được mười trượng nhưng âm vực vẫn còn đọng trong thính nhĩ của Tuấn Luận. Hai cánh môi Tuấn Luận bặm lại. Chàng đã ngấm ngầm nhận ra lưỡi hái tử thần đầu đó quanh quẩn chung quanh mình.

Nhìn lại xác của Dương Tùng và Nghị Bất Vọng Tuấn Luận thở dài rồi nhắm nói:

- Hai người có thể là tri kỷ dưới a tỳ, còn Tuấn Luận chẳng biết có tìm được bằng hữu trên cõi đời này không.

Chàng lắc đầu rồi chậm rãi bỏ đi.

- o O o -